

GEEL

Theater m u s t speelt 'HEN' - CC De Werft

Zondagvoormiddag 22 oktober

De voorstelling 'HEN' begint om elf uur en langzaam stroomt het publiek toe in de foyer. "Vanaf 2,5 jaar" staat in de brochure. Er zijn peuters en kleuters, met papa, mama, oma, opa. Er is ook een groep studenten van de lerarenopleiding. Niemand weet nog wat ons te wachten staat. Spannend moment.

Op de vloer liggen felgekleurde cirkels van vilt. Sommige kinderen worden geïnspireerd om die als stapstenen te gebruiken. Dan verschijnen er twee figuren, in een rode en een blauwe overall. Ze strooien meer vilten cirkels voor ons uit en met uitgestreken gezichten lokken ze ons naar de spektakelzaal. Daar nemen we plaats op het podium, op een kleine tribune. Alle leeftijden door mekaar. De overalls gaan uit. De twee mensen verdwijnen achter een podiumbreed scherm, zodat alleen de ranke benen zichtbaar zijn. Op een minimale muzikale begeleiding begint schoorvoetend een vreemd benenspel. Ze schuiven aan mekaar voorbij. Een voet snuffelt aan een andere. Nu is er toenadering, dan verwijdering.

Er valt een paar herenschoenen uit de lucht, later ook een paar damesschoenen,

met hoge hakken. De blote benen glijden erin, schuiven, dansen over de vloer. Tot er centje op zijn tenen getrapt wordt en met een pijnkreet verdwijnt.

Heel subtiel draait alles hier om gender en genderneutraliteit. Het titelwoord 'HEN' komt uit de Zweedse taal en is daar een persoonlijk voornaamwoord dat naar een mens verwijst zonder diens geslacht prijs te geven. Iets zoals 'het' bij ons, maar dan voor mensen.

Zonder woorden. Zonder handen. Zonder geslacht

De vraag is: wat zijn de consequenties als we zo naar de anderen kijken? Zwevend op een minimaal laagje muziek van de soundscape wordt dat thema hier vooral visueel aangepakt, eerder zichtbaar en voelbaar dan rationeel.

Er komen nauwelijks woorden aan te pas. Hoofden en bovenlichamen gaan schuil achter het scherm, waarop een speelse projectie komt van geleurde stippen, die soms tot een samenspel komen en een enkele keer samenklitten tot een nieuwe eenheid. Zo gaat het ook met de verborgen

lichamen. Af en toe komt er verrassend een bovenstuk in beeld, ondersteboven. Soms lijken ze lenig te versmelten tot een nieuwsoortige menselijke eenheid. Daar kunnen de kindjes wel om lachen! Overigens zijn zij veertig minuten lang geboeid door al die bizarre taferelen. Alles wordt zonder handen verbeeld. Voorwerpen worden met de tenen vastgepakt en bewogen. Zo nemen de voeten wel eens een koffiepauze. Of er komt een grote emmer in beeld voor de kleine boodschap. De richting en de lengte van de dampende straal zaaien verwarring en hilariteit: is het een hij of een zij? De dweil krijgt een eigen rol, boven de hoofden.

Het onderzoek naar genderneutraliteit,

toch wel een actueel intellectueel thema, leidt naar een speelse benadering van "het" mens. De fijnzinnige uitwerking van de vaak absurde taferelen laat ons fijntjes genieten en doet ons een beetje nadenken over onze omgang met het geslacht van de mens. Maar het is de artistieke schoonheid die bovendrijft.

De actrices zijn Gerlinde Hoskens uit Bel en de Braziliaanse Adriana La Selva. Theater m u s t trok eerder al door het land met de voorstellingen 'Wasdief' en 'Kapot'. Hun artistieke aanpak draait rond soberheid, poëzie en surrealisme. Zo zijn ze een nuttig en aangenaam antipode tegen zoveel luidruchtige herrie in de grote commerciële theatershows voor ukkies. (WYG)

Fotografie: Jelena Jureša.

Links: Gerlinde Hoskens, rechts: Adriana La Selva.